

ZÁŘÍ 2022

MLÁDEŽNICKÝ MĚSÍČNÍK

JAK ŽÍT ŽIVOT
PLNÝ RADOSTI

OBSAH

MĚSÍČNÍ VÝZVA – Š. DLOUHÁ.....	2
ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE ANEB „TOŽ OGAŘI SÚ TADY“ – D. DVOŘÁK	5
RADOST – M. KLIMENT	6
POKOJ PO BOUŘI – V. ANTOŠOVÁ.....	7
TROCHU JINÁ RADOST – L. MEZEIOVÁ	8
CO KDYŽ RADOST NEPŘICHÁZÍ? – – K. PONEROVÁ.....	9
BOJ PROTI PROUDU – V. ANTOŠOVÁ	10
A RADOVAT SE JAKO Z ČEHO?!– D. DVOŘÁK ..	10
ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE: STOLOVÉ HORY – – D. DVOŘÁK.....	12

Šárka Dlouhá

MĚSÍČNÍ VÝZVA

1. TÝDEN: RADOST ZE SPASENÍ

Málokdy se zamýšlíme nad radostí. Bud' ji prostě cítíme, nebo ne. Ale pokud v našich životech dlouhodobě postrádáme něco tak běžného a obyčejného, jako je radost, může to mít dopad na mnoho oblastí v našich životech. Postrádáme motivaci, zápal, upadáme do depresí a melancholických stavů, pomalu a jistě se z nás vytrácí život. Bible na mnoha místech mluví o radosti a ví, jak moc je důležitá pro náš život tady na zemi. Ale není to jen doporučení nebo dokonce pouhý příkaz, je to dar, který skrze Ducha svatého můžeme mít. Nejen nám dává důvody, proč se radovat, ale dokonce sílu či dar se radovat, i když okolnosti v našich životech nejsou snadné. Pojdme se podívat na pár příkladů z Bible, kde se o radosti píše.

„Ovocem Ducha je však láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, věrnost, mírnost,

sebeovládání. Proti takovým není žádný zákon.“
(Galatským 5:22–23)

„V naději se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbě vytrvalí.“ (Římanům 12:12)

„Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy, docházejíce cíle [své] víry, záchrany duší.“ (1. Petr 1:8–9)

Ať už se děje ve tvém životě cokoliv a postrádáš radost či důvod k radosti, modli se k Bohu a On tě naplní a posilní. Připomínejme si dobré věci v našich životech, které pro nás Bůh učinil. Znovu a znovu si připomínejme spasení, které jsme v Kristu získali. A tak nezapomeňte:

„Radujte se v Pánu vždycky, znovu řeknu: radujte se!“ (Filipským 4:4)

2. TÝDEN: RADOST Z BOŽÍ PŘÍTOMNOSTI

V knize Žalmů můžeme číst, jak autoři chválí Boha za jeho činy i dobrodiní, ale modlí se k němu i ve dnech depresí a zármutku. Na některých místech ztrácejí naději, ale pak si vždy vzpomenou na Boha, na to, jaký je a že On má moc zachránit, změnit okolnosti, a jsou naplnění radostí a nadějí. Někdy se nám to může zdát až neuvěřitelné, že by se něco podobného mohlo stát i v našich životech. Že bychom prostě jen Boha pustili do našich problémů a životů a bez toho, aniž by se okolnosti nějak změnily, tak naše srdce by bylo upokojeno a naplněno radostí.

Tak jako minulý týden bych chtěla připomenout, že radost je darem, který každý z nás můžeme dostat. Avšak i samotná Boží přítomnost v nás vyvolává tyto pocity. Nech tedy Boha vstoupit do svého života. Odevzdej mu své starosti, vždyť tě miluje a moc mu na tobě záleží.

„Den ve tvých nádvořích je lepší než tisíc jinde. Zvolím raději stát na prahu v domě svého Boha, než pobývat ve stanech ničemů. Vždyť Bůh Hospodin je slunce i štít. Hospodin dává milost i slávu, neodepře dobro těm, kdo žijí bezúhonně.“ (Žalmy 84:11–12)

„Ač jste ho neviděli, milujete ho; ačkoli ho ani nyní nevidíte, věříte v něho a jásáte nevýslovnou radostí, plnou slávy, docházejíce cíle [své] víry, záchrany duší.“ (1. Petr 1:8–9)

3. TÝDEN: VDĚČNOST

Mnohdy si to možná neuvědomujeme, ale radost velice úzce souvisí s vděčností. Pokud nebudeme vděční za dobré věci, které máme, které jsme dostali a získali, tak se z nich nikdy nebudeme schopni radovat. Proto bych nás chtěla vyzvat, abychom do našich životů více a více přidávali modlitby vděčnosti. Abychom i s vděkem hovořili o věcech, které máme a nepovažovali je za samozřejmost.

A nezapomínejme na Boží štědrost a dobrotu, kdy On zaslíbil, že se o nás postará. Možná jinak než podle tvých představ, ale On ví, co je pro nás dobré. Svěř své potřeby Bohu, a pokud tvé modlitby vyslyší, tak za ně nepřestaň být vděčný.

„Vždycky se radujte. Neustále se modlete. Ve všem vzdávejte díky, neboť toto je pro vás Boží vůle v Kristu Ježíši.“ (1. Tesalonickým 5:16–18)

„Jeho božská moc nám darovala všechno, čeho je třeba k životu a zbožnosti skrze poznání toho, který nás povolal [vlastní] slávou a mocí.“ (2. Petr 1:3)

„O nic nebud'te úzkostliví, ale ve všem oznamujte Bohu své žádosti v modlitbě a prosbě s děkováním.“ (Filipským 4:6)

„Tak i vy nyní máte zármutek; opět vás však uvidím a vaše srdce se bude radovat a vaši radost vám nikdo nevezme. V té hodině se mě nebudete na nic ptát. Amen, amen, pravím vám: Jestliže o něco požádáte Otce v mém jménu, dá vám to. Až dosud jste o nic nepožádali v mém jménu; žádejte a dostanete, aby vaše radost byla úplná.“ (Jan 16:22–24)

4. TÝDEN: LÁSKA A ODPUŠTĚNÍ

Poslední výzva na téma radost je o lásce a odpuštění. Nenávist a neodpuštění v našich srdcích nás o tak důležitou a potřebnou radost v našich životech může okrádat. Proto výzvou tohoto týdne je, abychom zkoumali svá srdce a prosili Ducha svatého, ať nám ukazuje věci v našich životech, které potřebujeme změnit, uzdravit či odpustit, aby nám nic nebránilo v životu plném Boží radosti. Nejsme na to sami, On nám s tím vždy může pomoci. Stačí mu to dovolit.

*„Veškerá hořkost, hněv, zuřivost, křik i urážky ať vás opustí spolu s veškerou záští. Bud'te k sobě navzájem laskaví a milosrdní. Odpouštějte si navzájem, tak jako Bůh v Kristu odpustil vám.“
(Efeským 4:31–32)*

*„Všechnu svou starost svěřte jemu, vždyť jemu na vás záleží.“
(1. Petr 5:7)*

*„Řekne-li někdo: „Miluji Boha,“ a přitom nenávidí svého bratra, je lhář. Vždyť kdo nemiluje svého bratra, kterého viděl, nemůže milovat Boha, kterého neviděl.“
(1. Jan 4:20)*

*„Radostné srdce – nejlepší lék, ztrápený duch je kostižer.“
(Příslaví 17:22)*

Daniel Dvořák

ZE ŽIVOTA MLÁDEŽE ANEB „TOŽ OGAŘI SÚ TADY“

O víkendu 19. -21. 8 se stala netradiční věc. Navštívila nás mládež z Valašského Meziříčí (z AC). Osm statečných ogarů (rozuměj: chlapců, podle slovníku spisovné valaštiny) se rozhodlo napilovat český přízvuk, nasednout do vlaku a dorazit do Čáslavi. I přes různé věkové rozdíly (nejmladšímu účastníkovi bylo 10 let) jsme si rychle porozuměli a strávili spolu skvělý víkend, kdy jsme navštívili Kutnou Horu, zajezdili na motokárách, navštívili rozpadlé mlýny a mohli spolu strávit skvělý čas. Nic však nemohlo nahradit ranní a večerní společná ztišení, kdy jsme se spolu sjednotili, abychom uctívali našeho Pána. Vnímáme to jako vzácnou příležitost, když se bratři a sestry z různých mládeží (sborů) mohou navštívit a zažít, co to znamená být jedno v Bohu. Aneb jak říká apoštol Pavel, mohli jsme se vzájemně potěšit vírou, svědectvími a rozhovory. Došlo i k technickému obohacení našich přátel z Valašska, když na Besedě objevili krásu a užitečnost mechanického kartáčového zametače (který někteří z nich viděli poprvé v životě). Jsme vděční, že se Pán postaral i o počasí, kdy mělo celý den pršet, ale během výletu do přírody na nás nespadla ani kapka. Těšíme se na příště.

A person is captured in mid-air, jumping with arms and legs spread wide in a gesture of pure joy. They are wearing a grey hoodie and dark pants. The background shows a serene beach scene at sunset, with waves gently lapping onto the shore and a soft, colorful sky transitioning from blue to orange and pink. In the distance, a range of mountains is visible under the twilight sky.

Miroslav Kliment

RADOST

Téma tohoto měsíce je „Jak žít život plný radosti“. Je to odvážné téma, hlavně pro tuto dobu, protože dnes jakoby není čas na radost. Nemáme čas se radovat, protože těch starostí je přece jen více a více.

Mluvím sám ze své zkušenosti, protože v posledních letech to žádná hitparáda nebyla. Ale na druhou stranu si nechci nechat opravdovou radost uloupit. Opravdová radost se snoubí s pokojem, který vlastníme skrze Pána Ježíše. Radost a pokoj patří k sobě. Je to takový velký a zároveň velmi užitečný duchovní zákon, který pracuje v našem životě. Aby to ale bylo úplné, apoštol Pavel ještě zmiňuje spravedlnost.

Římanům 14:17 Vždyť Boží království není pokrm a nápoj, nýbrž spravedlnost, pokoj a radost v Duchu svatém.

Takže SPRAVEDLNOST, POKOJ A RADOST v Duchu svatém. Nedá se totiž hovořit pouze jen o radosti, protože bychom roztrhli podstatu významu Božího království. To není o pocitech, abychom se především cítili dobře fyzicky. Hlavně se dobře najíst a napít, ale jde především o naplnění Duchem, aby naše duše věděla, kam patří. Abychom získali identitu Božího království.

Abych mohl vlastnit radost, potřebuji k tomu pokoj Boží. To pak můj život vede k tomu, že se

mohu radovat ze záchrany pro věčný život. Je samozřejmě radost a radost. Radost tělesná a radost v Duchu svatém. Ta první radost je vždy na nějaký okamžik, či dobu, než podstata té radosti pomine, či vyprchá. Nemůže mít trvalý charakter, protože k tomu potřebujeme další a další prožitky. Říká se tomu emoce, které jsou součástí našeho života. Jsou potřebné, ale neměly by tvořit náš životní základ. Ten naopak stojí na tom, co jsme mohli číst v citaci Písma. Na SPRAVEDLNOSTI. Spravedlnost totiž pramení z víry v Pána Ježíše. Pokoj a radost jsou pak dary Ducha svatého. Kdo vlastní toto poznání, je milý Bohu a lidé ho mají v úctě.

Nedá se nic paušalizovat, nedá se vytvořit nějaký obecný manuál, který nám bude zaručeně fungovat v každé situaci. Ale Boží slovo nás učí tomu, abychom odhalovali podstatu Božího království, do kterého patříme. Proč tam patříme? Uvěřili jsme v živého Pána Ježíše Krista jako našeho Zachránce. Vyjádřili jsme naše rozhodnutí křtem ve vodě, kterému přihlížel fyzický i duchovní svět. A navíc jsme obdrželi duchovní dary. Kdo říká, že žádný nemá, pak je tak trochu vedle. Jak jsme si říkali, právě RADOST A POKOJ patří mezi duchovní dary. To znamená, že jsme je dostali, obdrželi.

Podstatou naší radosti je radost ze spasení, radost ze záchrany pro věčnost. Pokud tuto radost máme, pak se můžeme začít bavit o životě plném radosti.

Když se pak vrátím k sobě, pak právě tato radost je něčím, co je pro mě velmi důležité a významné. Tato radost se někdy vůbec neukazuje na naší tváři. Ona je totiž hluboko v našem srdci a má nesmírnou hodnotu. Satan se bude snažit nás o radost připravit. Použije si k tomu i tvé nejbližší přátelé, dokonce i nejbližší rodinu. Možná zmizí z tvé tváře úsměv, ale to neznamená, že jsi ztratil(a) radost. Možná jsme se cítili zneklidnění, ale neznamená to, že jsme ztratili pokoj. Nebo se cítíme úplně jinak, než bychom se chtěli cítit, ale je to dané také mnoha aspekty našeho okolí, našeho vnímání situace atd. Pro povzbuzení bych rád citoval ještě jedno místo z Písma (ono jich je daleko více), které mám rád právě proto, že mnohdy čelíme těžkým výzvám a připadáme si tak slabí.

2. Korintským 4:8-9 Na všech stranách jsme tísněni, ale nejsme zahrnutí do úzkých; jsme

bezradní, ale nejsme v koncích; jsme pronásledováni, ale nejsme opuštěni; jsme sráženi k zemi, ale nejsme poraženi.

Možná se nějak cítíme, ale je tam velké ALE! Vždy se snažme to ALE udržet v činnosti, aby bylo aktivní, když přijde jakákoli nepříjemnost. Doba na první pohled nepřeje tomu, aby radost a pokoj bylo vidět hned na první pohled. Ale celý svět čeká na to, kdy se zjeví sláva Božích synů a dcer. To znamená i ta tvoje.

Přeji nám všem pokoj a radost i přes všechny nepokoje a smutky, které jsou kolem, a dokonce se i někdy dotýkají nás samotných. Není to žádná prohra, když se lidé hned při setkání s námi nesetkají s úsměvem. Neznamená to, že jsme ztratili radost. Ona se totiž projevuje úplně jinak. A lidé ji cítí. Lidé vnímají, že náš život stojí úplně na jiném základě.

Krásný zbytek léta a pokojný vstup
do podzimu. MiK

POKOJ PO BOUŘI

Veronika Antošová

Po táboře jsem byla nějak dost mimo. Nálada nanic, černý myšlenky, ztráta sebejistoty – fakt super. To trvalo dva dny a večer už mě to nebavilo.

Ráda si plánuju další den, chci být ambiciózní a pak se mi nálada zlepší. V poslední době jsem přestala, protože když plán nevyšel, zbytečně jsem byla zklamáná. A také bych měla své dny nechávat na Boha, ne na mou „radost ze splnění bezvýznamných cílů“. Přála jsem si už delší dobu vstát při východu slunce, projít se, přemýšlet, udělat si takovou „detoxikaci“ a třeba si vzít i blok s tužkou a něco nakreslit. A přesně to jsem další den udělala. Napsala jsem si vše, čeho bych chtěla ten den dosáhnout. Bůh mi nejen vyhověl, že jsem vše stihla, ale i přispěl svým dokonalým klidem.

Při ranní procházce jsem si prošla Vrdu, kde jsem chodívala na základku. Ano, teď to zní, jako bych už šla do důchodu. Byla to sentimentální cesta, při které jsem se cítila docela zvláště. Ze základky mi převládají spíše

špatné vzpomínky – na rozdělený kolektiv, nedostatek upřímných a věrných kamarádů a na odsuzovačné pohledy na mou osobu. Obávala jsem se, že to místo nezvládnou opět navštívit – co jsem šla na střední, ve Vrdech jsem se neukázala. K té špatné náladě mi ještě pomohly dva sny (spíše noční můry) právě o mé bývalé třídě. Bůh mě ale nenechal být negativní, a když jsem procházela známými místy, napadaly mě i dobré vzpomínky. Při cestě jsem se za to místo a lidi modlila, přestože bych to dříve nezvládla. Cítila jsem vnitřní klid, pokoj, který dává jen Bůh. Neměla jsem už neodpuštění, které by mi bránilo, abych Vrdům vyprošovala požehnání. Bůh si to použil a myslím, že tento rok už dokážu svou základní školu navštívit a podělit se o Bohem vedené školní dny na umělecké střední.

S láskou

Veru Antošová

Lenka Mezeiová

TROCHU JINÁ RADOST

Tématem tohoto měsíce je „jak žít život plný radosti“. Radost je podle mě dost ošemetný a nestálý stav naší mysli, který má více rovin a významů. Podstatnou část myšlenek, které zde píšu, jsem si uvědomila nebo přímo čerpala z knih kněze Marka Orko Váchy.

Podle Váchy údělem nás lidí NENÍ prožít šťastný a radostný život v konvenčním slova smyslu. Je fajn a určitě bych si dokázala představit a nám všem bych takový život přála, kdy se budeme smát, radovat se, být s přáteli, jíst dobré jídlo – a to všechno v krásném a bezpečném prostředí... Pán Ježíš tohle všechno mohl mít lusknutím prstu, ale On si vybral úplně jinou cestu, kterou všichni z nás známe – cestu kříže. Byl Pán Ježíš šťastný a radostný? Právě v tom konvenčním slova smyslu, jak jsem ho popsala výše, asi spíš nebyl... Ale když umíral na kříži a věděl, že díky tomu otevírá pro nás pro všechny nebe, tak určitě šťastný byl a radoval se, že se tam s námi potká. Tímto obrazem chci říct, že štěstí a radost nemá podobu jen širokého amerického úsměvu a že existuje úplně jiná – hlubší – radost.

My se nemusíme vždy radovat – můžeme si připustit stesk, smutek či plakat. Třeba já během zkoušek brečím úplně pravidelně. Nebo právě teď, když jsem na stáži v Portugalsku. Z hlediska prostředí, lidí, přátel je to všechno skvělé, ale

přece mi bylo chvílemi spíš do pláče. Strávila jsem dva týdny na oddělení hematologie (zabývajícím se onemocněním krve – leukémií, myelomy a dalšími velmi závažnými diagnózami). Viděla jsem spoustu lidí trpět, a to hodně. Mladé lidi, malé děti brečící, že chtějí jít domů, spoustu lidí, kterým zbývá jen pár měsíců života nebo kterým se už poněkolkáté vrátil nádor a kteří už nemají sílu dál bojovat... Takže mi věřte, že o štěstí a radosti se nedalo moc mluvit. Šťastná jsem tam nebyla, ale když jsem skončila, byla jsem hluboce ráda, že mě tam Bůh poslal, a cítila jsem právě tu jinou radost – vyzrálější, uvědomělejší, hlubší – protože jsem se za všechny ty lidi mohla modlit, aby přežili, aby se uzdravili, aby je procedury moc nebolely a tak. Viděla jsem smysl a Boží ruku ve svém smutku a to mi přineslo paradoxně radost. Nikdy už je asi neuvidím, ale věřím, že moje modlitby mají sílu, a kdo ví, třeba by se nikdo jiný, kdo by se za ně modlil, nenašel.

Všemi těmito slovy jsem chtěla nastínit, že existuje i jiná rovina radosti, která na konci bude mnohem cennější než ta „povrchní“ radost, kterou tady můžeme zažívat. Proto bych chtěla směřovat k radosti, která zachraňuje, osvobozuje a dává smysl na věčnost... i když třeba bude muset být vykoupena trochou slz, potem anebo, jak jsme viděli u Ježíše, i krví.

Karolina Ponerová

CO KDYŽ RADOST NEPŘÍCHÁZÍ?

Odehrálo se to poté, co jsem se vrátila z Německa. Doba tam pro mě byla neskutečně náročná, a to především psychicky. Ocitla jsem se mnohokrát v situacích, které se zdály bez východiska, chyběli mi přátelé, rodina, lidé z mládeže i ze sboru, pocítila jsem mnohokrát samotu a musela jsem čelit mnohým překážkám jako například jazykové bariéry či úplně jinému systému chodu univerzity, na který jsem nebyla zvyklá.

S tím, jak se blížil můj odjezd do Česka, jsem se těšila, že konečně budu zpět v „normálu“,

nebudu neustále ve stresu, budu si užívat čas slidmi, které mám ráda, a nebudu cítit neustálou nejistotu ohledně milionu situací, které mě stresovaly v Německu.

Jenomže poté, co jsem se vrátila do své vlasti, namísto pocitu radosti přišla prázdnota. Nechápala jsem proč. „Jak to, že se neraduju z úspěšně ukončeného semestru? Jak to, že nejsem naplněna radostí poté, co opět vidím svou rodinu? Jak to, že se netěším na společnou mládežnickou dovolenou? Jak to, že mi nedělá

radost opět trénovat s lidmi, které mám ráda?“ ptala jsem se sama sebe.

Radostné srdce prospívá jako lék, ale ubitý duch vysušuje kosti. (Příslaví 17:22)

Nechtěla jsem v tomto stavu odjet na onu již zmíněnou mládežnickou dovolenou a byla jsem sama ze sebe zklamaná a smutná. Avšak to nic neřešilo. I když se mi do toho nechťelo, s mamkou jsem se za tuto situaci pomodlila.

Nenastal sice obrat o 180 stupňů, ale už cestu na dovolenou jsem si celkem užila a s každým dalším dnem jsem si připadala čím dál tím radostnější. Nepřišlo to hned a chtělo to též modlitby, ale Bůh mi dal, z čeho se radovat, a já si také uvědomila spoustu věcí, za které mohu být vděčná a s vděčností přišla další radost.

Dáváš do mého srdce větší radost, než když mají mnoho obilí i vína! (Žalm 4:8)

Radost někdy (hlavně v těžkých a náročných situacích) nemusí přijít sama ani není samozřejmostí. Z vlastní zkušenosti však vím, že modlit se a otevírat své srdce Bohu můžeme ohledně jakékoliv prosby a touhy, a to i co se radosti týče. Pokud se necítíte dobře, prostě, ať Bůh naplní vaše srdce radostí. Jestliže vidíte jen negativní věci, prostě, ať vám ukáže, z čeho se máte radovat. Jestliže vaše myšlenky směřují pouze k negativitě, rozmrzelosti a ztrápenosti, klekněte si na kolena a buďte k Bohu upřímní. Věřím tomu, že i v těch nejtěžších chvílích a i tehdy, když netušíme, proč úsměv na tváři nemáme a cítíme se prázdní, nám může ukázat kořen problému a provést nás onou těžkou situací.

Na závěr bych chtěla uvést dva verše, které mě neskutečně povzbuzují vždy, když si je přečtu. První hovoří o tom, že Bůh je naší radostí a my se můžeme radovat a chválit ho za vše, co stvořil: ***„Hospodine, svým dílem mi působíš radost, já sám nad skutky tvých rukou.“ (Žalm 92:5)***

V druhém se zase píše o tom, že když naši cestu svěříme Hospodinu a na něho uvalíme své starosti, problémy, smutky, strachy a nejistoty, tak On to vše povede a pomůže nám s tím: ***„Uval na Hospodina cestu svou a slož v něm naději, onť zajisté všechno spraví.“ (Žalm 37:5)***

Veronika Antořová

BOJ PROTI PROUDU

Před začátkem léta jsem se rozhodla, že budu jezdit na brigádu na kole. A zatím to dávám úspěšně! Jednou jsem po dlouhém dni šlapala domů. Něco se ve mně dělo. Cítila jsem se slabá, nanic a ještě mi to v práci moc nešlo. Nečetla jsem si pravidelně Bibli a vztah s Bohem opět začínal utíchat. Při cestě jsem prosila o odpuštění a až potom Bůh využil příležitost a skrze mou situaci ke mně mluvil.

Zrovna jsem stoupala do kopce po silnici uprostřed pole a začal proti mně vát extrémní vítr. Stalo se to ještě před táborem, ale připomnělo se mi jeho téma Proti proudu. V životě proti nám půjde hodně překážek různé obtížnosti a druhu (vítr, kopec, nálada...). Když ale máme pevný cíl (domov/nebe), jde to lépe a snáz. Těšíme se na to všechno, co nám domov umožňuje – jídlo, příjemná postel, rodina, pohodlí, bezpečí... až skoro zapomeneme, co nás na cestě ještě čeká.

Naproti jel po silnici postarší děda. Říkala jsem si: „Jak to, že je rychlejší, když já, 16letá holka, bych měla být plná síly? A to nemá ani elektrokol!“ Ten děda ale využíval sílu větru. Nevzepřel se proudu a tlaku, ale nechal se unášet. Vypravil se na druhou stranu, zatímco já se chystala domů.

Nezapomeňme mít hlavu vztyčenou a pohled upřený na náš pevný a neměnný cíl, půjde to potom lépe.

S láskou

Veru Antořová

Daniel Dvořák

A RADOVAT SE JAKO Z ČEHO?!

Doufám, že vás nadpis tohoto zamyšlení neodradil. Má být trochu provokativní. Nicméně velmi podobně by nám dnes odpovědělo mnoho lidí, kterých bychom se zeptali, jestli žijí život plný radosti. Někdy se bojím vůbec zeptat na toto téma v práci svých kolegů. Když vidím jejich životy plné důsledků špatných rozhodnutí z minulosti, jak se jim vše hroutí, to už i otázka: „Jak se máš?“ zní jako černý humor.

Víme, že existuje Bůh, o kterém platí, že „Být s ním je vrcholem radosti“, „Je naší rozkoší“, „Jeden den v jeho nádvořích je lepší než jinde tisíc“. Mě to nutí se zeptat sám sebe: „Kdy naposledy jsi zažil den s Bohem, který byl lepší než cokoliv jiného?“ Ano, zažil jsem okamžiky s Bohem, které bych nevyměnil za nic jiného, ale jsem věrný této své zkušenosti, a hledám ho znovu a znovu a znovu.

Trochu zápasím s tím, aby to teď neznělo pokrytecky. Mám své problémy jako každý, nejistoty atd. A asi jako každý jiný bojuji někdy s pochybnostmi, pády, ale díky Bohu, všechno nakonec napomáhá k dobrému. Docela dobrá je otázka, zda se raduji ze svého spasení. Vědět, že má duše zdědí věčnost v nepopsatelné radosti, bez nemocí, v dokonalé lásce a nepopsatelně nádherné blízkosti našeho Pána, to mě snad nemůže nechat chladným! No, myslím, že mnozí víme, že může. Minimálně se tak často tváříme. Víme to, ale neradujeme se z toho. Proč? Možná vlažnost nebo příliš soustředěný pohled na dění v tomto světě (Kolik depresivních zpráv jste četli dneska?) místo hledání Boha, který slíbil, že

se dá nalézt každému, kdo ho hledá celým srdcem. A takovým je přislíbena ohromná radost!

Apoštolé věděli, že budou hodně trpět pro jméno svého spasitele. Ovlivnilo to jejich radost? No, v novém zákoně čtu, že brali jako čest, když je bičovali pro Ježíšovo jméno, radovali se ze zkoušek a neměli problém zpívat ve vězení chvály. My často sedíme ve svých teplých domovech s horkým kafem, sušenkou a hojností jídla i pohodlí, a naříkáme na všechno možné. Jo, mluvím i o sobě, mám s tím někdy problém, to přiznávám.

Vím, že život s Bohem je o radosti (která mnohdy přichází po zkouškách a utrpení) a k tomu chci s Boží milostí směřovat, a to přeju každému z nás.

Když nitro měl jsem plné úzkostí, tvé utěšení mi bylo rozkoší! Žalm 94,19

Radostné srdce – nejlepší lék, ztrápený duch je kostižer. Přísl. 17,22

Co se dnes stalo, učinil Hospodin, pojd'me se z toho radovat a veselit! Žalm 118,24

Až dosud jste v mém jménu o nic neprosili. Proste a dostanete, a vaše radost bude dokonalá. Jan 16,24

S radostí snáším slabosti, příkoří, strádání, pronásledování a úzkosti pro Krista – vždyť má síla je v mé slabosti! 2.Kor. 12,10

Modli se za radost, hledej radost, usiluj o radost, najdeš radost!

Daniel Dvořák

ZE ŽVOTA MLÁDEŽE

STOLOVÉ HORY

Po čtyřech setkáních, třech diskuzích a dvou hádkách (to je nadsázka samozřejmě) se část naší mládeže (7 lidí) rozhodla vyrazit spolu na pořádný výlet. Poněvadž jsme chtěli výlet ve velkém stylu, rozhodli jsme se jet do zahraničí. Poněvadž jsme však pokorní, střizliví a chudí, rozhodli jsme se vydat se jen pár kilometrů za hranici našeho severního souseda (Polsko). Základnou pro naše výlety se stala chata v České Metuji, odkud jsme postupně navštívili Bludné skály a Hejšovinu (PL) a následně Adršpach (CZ). Obě oblasti vřele doporučujeme. Nechyběl ani výlet do polského lázeňského města Kudowa-Zdrój se skvělou minerální vodou (bohatou na siřičitany, kterou

někteří stateční dokonce ochutnali). Cestou tam někteří z nás navštívili zámek Kuks a Braunův Betlém a aby toho nebylo málo, někteří z nás se cestou zpátky domů stavili v Hradci Králové, kde jsme navštívili místní sbor AC Element. Doporučujeme rovněž chatu v již zmíněné České Metuji, která nás překvapila skvělým zázemím, a hlavně dostatkem sociálních zařízení (minimálně 3 sprchy, a ještě více WC). Obzvláště vzácné pro nás byly společné večery i rána, které jsme mohli strávit v obecnství s naším drahým Pánem, protože co by to bylo za výlet, kde by Pán nebyl v našem středu.

Tuto akci doporučuje 12 ze 7 mládežníků.

